

Ett Människo öde.

Kronprisen kallades han, dopnamnet var det ingen utan möjligen hyrestanten eller prästen i församlingen som viste. Den förstnämnda fanns väl, endast vid sina tillfällen då kassan tillät eller då vintern klämde till så all vistelse utomhus var förenat med våldsamma kroppsliga obehag särskilt nattetid.

Kronprinsen var en ganska stor kar i 40 års åldern hans fortskaffning medel var en Cykel av märket Rambler årgång 1920 med en pakethålure fram och en bak. Där framme hade han sin sedan många år trogna ledsagarinna, en stor lådkamra insvept i en svart vaxduk sliten och bruten så gasväven syntes igenom. Hjulen på cykeln var på flera ställen virade med säckband får att inte slangen skulle krypa ut med en knall som resultat. Däck och slangar var på den tiden svåransskaffade då fick man gå till kristidsnämnden och nådigt ansöka om en licens för att i en av köpigens affärer inhandla dessa remedier. På den tiden var det för många människor ett problem att få både pengar och licens att stämma överens vid samma tillfälle.

Allt användes till bristnigsgränsen precis som däckerna på Kronprisens cykel.

Varifrån han kom visste ingen, men han dök upp i byn vid Krigets början 1939 namnet Kronprisen kallades han gemenligen för sin likhet med vår vid denna tid Kronpris Gustav Adolf. likheten var verkligen slående, han skulle iklädd de rätta kläderna kunnat representera denne vid vissa tillfällen. Men olika falla ödets lotter. Kronprisens sysselsättning sommartid var att fotografera vid Hörby ridsjöstrand eller i Fulltofta, båda ställen var verkligt livligt besökta under denna tid massor med militärer och civilister vattnet var fint och ibland om söndagarna spelade en liten militörorkester marcher så att det vid lungt väder hördes på andra sidan sjön. Vi pojkar beundrade Bastubisten speciellt och då denne märkte uppmärksamheten överöstade han de andra musikanterna vilket ibland föranledde Dirigenten att knacka i Pulten, allt medan Bastubisten lite rödare i ansiktet återgick till ett mera acceptabelt tonläge. Vid dessa tillfällen kunde näringen för Kronprisens del ge några kronor alltid var det någon som fick sin vackra nuna förevigad på hans plåtar, vilka sedan under vinterns dagar plockades fram för att komma ihåg allt roligt man haft året innan.